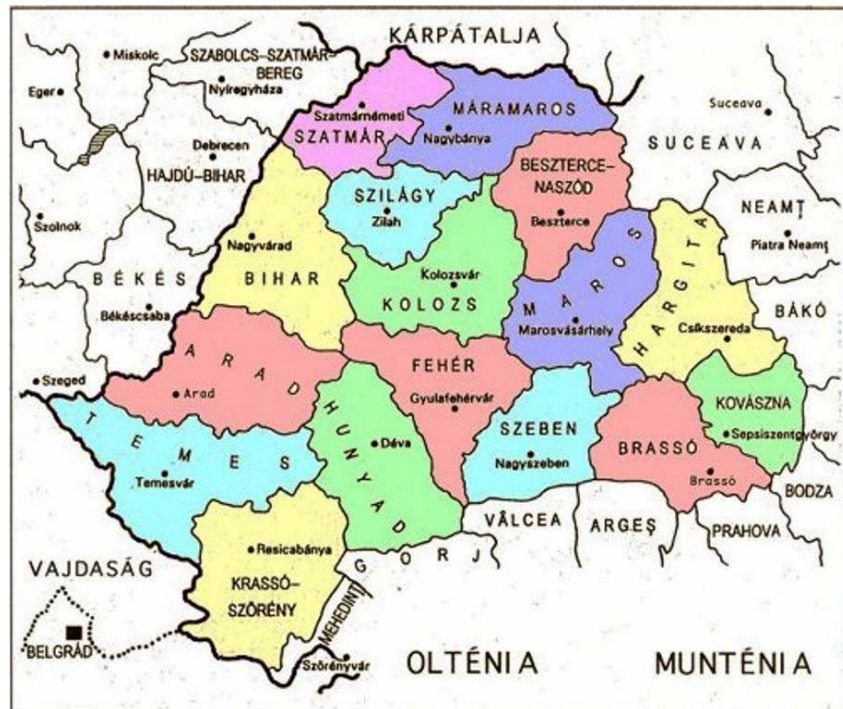


ERDÉLYI TEREPGYAKORLAT 2009. október 22-25.

Erdély (románul Transilvania vagy Ardeal, németül Siebenbürgen) földrajzi-történelmi-politikai alakulat Közép-Európában, a Kárpát-medence keleti részén, a mai Románia területén. Ma már csak történelmi hagyományai és sajátos kultúrája miatt tekinthető önállóan.

Tágabb értelemben az Erdély vagy jelenkori Erdély elnevezés alatt ma többnyire Románia egész nyugati részét értjük, de nem mint egységes tartományt, hanem csak mint 16 megye összességét. Ez a terület magában foglalja Belső-Erdélyt, a Partiumot és a Bánság keleti nagyobb részét. E két utóbbi térség együtt Külső-Erdélynek is nevezhető.

Szűkebb értelemben Erdély, a történelmi Erdély vagy Belső-Erdély ennek a nagyobb területnek a középső-keleti („Király-hágón túli”) részét jelenti, amely az egykori Magyar Királyságon belül bizonyos önállósággal rendelkezett. Belső-Erdély keleti felén található a **Székelyföld** történelmi tájegysége. Itt a legnagyobb ma a magyarok aránya Románián belül.



2009. október 22. (csütörtök) – 550 km

NAGYVÁRAD (románul Oradea, németül Grosswardein, szlovákul Veľký Varadín, latinul Magnowaradin) municípium a Partiumban, a Körösvidéken, a Sebes-Körös partján. Az Osztrák–Magyar Monarchiában Bihar vármegye központja volt, jelenleg a romániai Bihar megye székhelye. A település a régió legnagyobb városa, a 2002-es népszámláláskor 206 614 lakosa volt, amiből 27%-a magyarnak vallotta magát, ami 56 985 lakost tesz ki.

1910-ben lakossága 64 169 fő, 58 421 magyar (~91 %) anyanyelvű, 3604 román, 1416 német, 279 szlovák és 159 lengyel volt.

Története:

Neve a régi magyar várard (= kis vár) főnévből ered. A nagy előtag Kisvárdától különbözteti meg. Már a 11. században földvár állott itt. Monostorát I. (Szent) László király alapította. A mai vár helyén épült 1083 és 1095 között, és László ide telepítette a bihari püspökséget. 1095-ben ide temették a királyt, sírja 1192-től zarándokhely lett.

VÁRA ma is áll, igen leromlott állapotban van. A kommunista uralom évtizedeiben a román hatóságok mindent elkövettek annak érdekében, hogy a magyar múltat utaló emlékeket megsemmisítsék, meghamisítsák, illetve elrejtsek. Így lett az enyészet martalékvá a vár is. A pusztulásra ítélt vár elé magas tömbházakat emeltek, hogy az érdeklődők és kíváncsi szemek elől elrejtsek.

A város szülőttei:

Pázmány Péter (1570. október 4. – Pozsony 1637. március 19.) esztergomi érsek
Báthory Zsigmond (1572 március 20.) erdélyi fejedelem
Báthory Gábor (1589. augusztus 5. – 1613. október 27.) erdélyi fejedelem;
Szigligeti Ede (eredeti nevén: Szathmáry József) (1814. március 8.) színműíró.

Diósy Ödönne Brüll Adél (1872. szeptember 1.) Ady műsója

Kabos Endre (1906. november 5.) háromszoros olimpiai bajnok vívó

Cseke Péter (1953. október 3.) színművész

Levente Péter (1943. május. 20.–) műsorai: Zsebtévé; Móka Miki; Ki kopog?

KIRÁLYHÁGÓ: Mivel korábban a Nagyvárad – Kolozsvári út Vársonkolyosig a Sebes-Körös völgyében haladt és a tavaszi áradások az utat veszélyeztették 1780-tól Bucsától kezdve a hegynek felfelé Nagybaród irányába új utat építettek. II. József még trónörökös korában járt itt és az új utat az ő személyéhez kapcsolták. Más magyarázat szerint erre húzódott a királyi tulajdonban levő gyepeleven. A hágó magassága 582 m.

KÖRÖSFŐ: 1276-ban Crisfeu néven említik először. 1910-ben 1073, túlnyomórészt magyar lakosa volt. A trianoni békeszerződésig Kolozs vármegye Bánffyhunyadi járásához tartozott. 1992-ben társközségeivel együtt 1780 lakosából 1385 magyar és 395 román volt.

Körösfői templom: A négy fiatornyas református templom 1764-ben épült, középkori templom alapokra. Ekkor készült kazettás mennyezete is, melyet nagy részben Umling Lőrinc festett.[2] A templomban megtekinthető a II. Rákóczi György által a falunak ajándékozott török szőnyeg.

A református templom mellett avatták fel 1995-ben a Fíntinel-fennsíkon hősi halált halt Vasvári Pál emlékművét.

Asszonyok varrottasairól, illetve férfiak által készített fafaragásairól híres Kalotaszegi település.

TORDA: (románul Turda, németül Thorenburg, erdélyi szász nyelven Torembrieh, római neve Potaissa volt) város, municípium Romániában Kolozs megyében. Az egykori Torda vármegye, majd Torda-Aranyos vármegye székhelye volt.

Története:

Helyén egykor a dák Dierna, majd a római Potaissa állott. Már a rómaiak is bányásztak itt sót. Torda vára a 11. század elején már megvolt, és a mai Várfalva feletti magaslaton állott. Maradványai ma is láthatók. A tatárok 1241-ben elpusztították. A vár valószínűleg 1285-ben, a második tatár betöréskor pusztult el. 1289-ben IV. László a kézdi székelyeknek adományozta a vár Aranyos nevű földjét, és ezzel megalapította Aranyosszékét.

1505-ben itt újították meg a három nemzet unióját. 1542. december 20-án az itt tartott országgyűlés ismerte el János Zsigmondot erdélyi fejedelemnek. 1568-ban a tordai országgyűlésen hirdették ki a vallásszabadságot. Újtorda gótikus református templomába menekültek a lakosok 1601-ben Basta serege elől, de az a falakat ágyúkkal szétlőve lemészárolta őket. A város mellett verte meg a császári sereg Vitéz Mihály vajda seregét, az eseményre a csata helyén 1974-ben felállított monumentális Vitéz Mihály emlékmű és emlékpark hívja fel a figyelmet.

1910-ben 13 455 lakosából 9674 magyar, 3389 román és 100 német volt. Magyar lakosságának nagy része a második bécsi döntés után Kolozsvárra költözött. 1944-ben véres csata (Tordai csata) zajlott le a magyar-német és szovjet-román seregek között, melyben a magyar-német csapatok egy hónapra megakadályozták a szovjetek előrenyomulását.

2002-ben 55 887 lakosából 47 442 román, 5618 magyar, 2703 cigány és 83 német volt.

A tordai sóbánya:

Tordán a só kitermelése felszíni kamrák formájában már a rómaiak idején megkezdődött, a bányászatot igazoló dokumentumok 1271-re vezethetők vissza, amikor hivatalosan is létrehozták a sókamrát. A sót legelőször - statikai okok miatt- a harang formájú nagytermekben termelték ki (József, Mária Terézia és Antal termek), majd 1850 után a trapéz alakú aknában folytatták. Ezzel az ásási móddal nagyobb mennyiség kitermelése vált lehetővé ugyanabban a mélységben. 1853-ban kezdték a Ferenc József galéria ásását, melynek teljes hossza 917 méter. A sót mindvégig szakképzett bányászok termelték ki, a függőleges kiemelés pedig lovak által húzott csigaszerekezettel történt. Az aknában fagyúviaszos gyertyákkal, gyertyákkal és fáklyákkal világítottak. A só kitermeléséhez soha nem használtak robbanóanyagot, csak kizárólag emberi erőt. A sóbányában 1932-ben állt le a munka, ma már csak turisztikai látnivaló és gyógyhely.

ERDŐSZENTGYÖRGY: Nevezetessége a Rhédey-kastély, amely egy 16. századi kastély helyén épült 1759-ben. **Rhédey Klaudia** (Erdőszentgyörgy, 1812. szeptember 20. körül – Pettau, 1841. október 1.) magyar grófnő, házassága révén Teck hercegnéje, kreált címén Hohenstein grófnő, a mai Windsor uralkodóház egyik ősanyja. II. Erzsébet angol királynő ükanyja.

SZOVÁTA: A környéken már a rómaiak is bányásztak sót, majd a középkorban is folytatódott a kitermelés. A régi mélyedéseket idővel csapadék és folyóvíz töltötte ki, így keletkeztek az első sóstavak. Első lakói 1578-ban sótermelésre idetelepített elszegényedett szabad székely családok voltak, akiket 1581-ben ugyan elűztek, de rövidesen visszatelepültek. Első fürdője a 19. század közepén épített Gérafürdő a Sós-patakban a Szovátába ömlésénél volt, innen fokozatosan Felső-Szovátára a mai fürdőközpontba helyeződött át a fürdőélet, ahol 1901-ben nyitották meg a fürdőtelepet. 1910-ben 2826 lakosából, 2763 magyar, 28 német, 11 román volt.

A város sóstavairól és sószikláiról nevezetes. Legnagyobb tava a Medve-tó. A Medve-tó nevét kiterített medvéhez hasonló alakjáról kapta és 1870 és 1880 körül alakult ki. Benne 66 000 tonnára becsült oldott sómennyiség van, a felszíntől lefelé hőmérséklete növekszik, melyet a nap melege és a lejjebb koncentrálódó só okoz. További tavai a sósvízű Mogyorósi-tó, Rigó-tó, Fekete-tó, Vörös-tó és Zöld-tó, továbbá az édesvízű Piroska-tó és Kigyós-tó. A Sókőze a város északkeleti végétől délnyugat felé húzódó sóstavakban gazdag sókarszt terület, ahol a kősó néhol 15-20 m magas sósziklákat alkot, melyeket régen katonák őriztek.

2009. október 23. (péntek) – 120 km

BUCSIN-TETŐ: Parajd és Gyergyószentmiklós között félúton található 1282 m tengerszintfeletti magasságban. A Bucsín-tető télen nyáron felejthetetlen élményeket nyújt az ide látogatóknak. Gondolom ősszel is. Különleges klímájának köszönhetően novembertől áprilispig hó borítja, a nyári kánikulák idején pedig hűvösebb van, mint innen pár km távolságra a völgyekben.

GYERGYÓALFALU: Az írásos bizonyítékok hiányában is megállapítható, hogy a falu jóval 1200 előtt keletkezhetett, hiszen templomkapujának feliratán szerepel az 1213-as év. A falu 1675 és 1678 között püspöki székhely volt, ennek emlékét a templom falában elhelyezett tábla hirdeti. Ugyancsak a templom falában látható István pap emléktáblája, aki 1567-ben János Zsigmond serege ellen mozgósította Csík és Gyergyó népét. A tolvajos-tetői győzelem óta tartják meg a csíksomlyói búcsúkat, ahol az alfalvi kereszt halad ma is az élen. Ma mindenki széke a faluban.

GYERGYÓSZENTMIKLÓS:

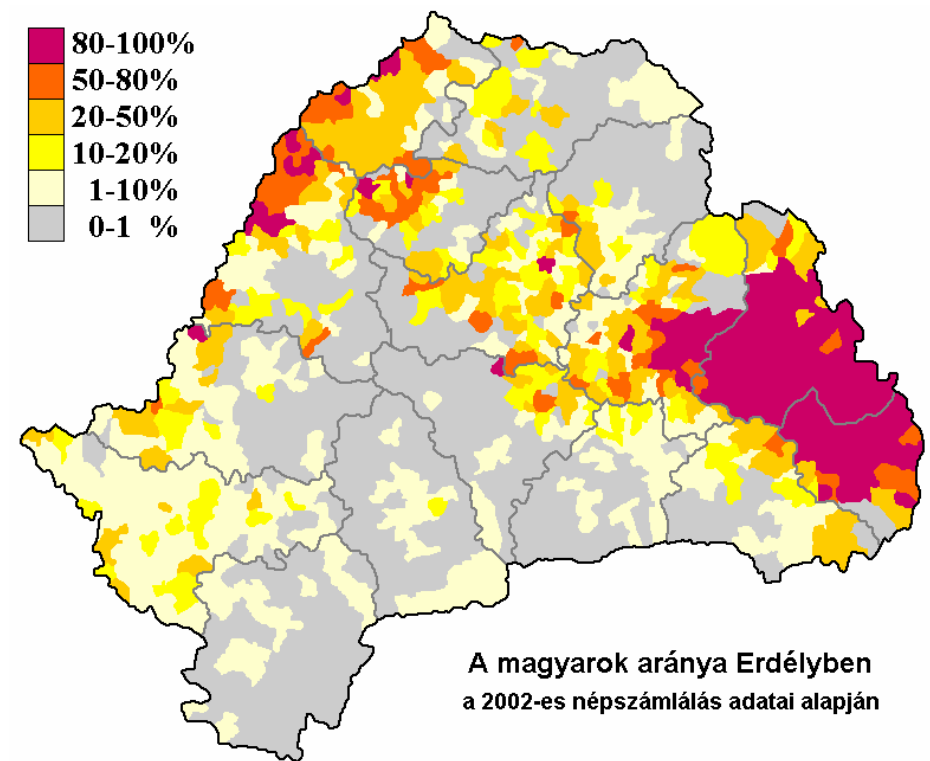
Már a 13. században volt település a György-patak környékén. 1607-ben vásártartási jogot kapott. 1637-ben jelentős számú örmény telepedik le itt, akik 1687-ben saját szertartásuk megtartásával egyesültek a római katolikus egyházzal. 2002-ben 20 018 lakosából 17 524 magyar, 2161 román, 305 cigány és 7 német volt. 2006-ban szavazás alapján municípium lett. Testvérvárosa: Eger

BÉKÁS-SZOROS (románul Cheile Bicazului) egy tektonikus eredetű szurdokvölgy a Hagymás-hegységben, Hargita megye észak-keleti részén, a Békás-patak völgyében. A szorost 1971-ben védetté nyilvánították, jelenleg a nemzeti park része. A Békás-szoros közrefogó hegycsúcsok: Kis-Cohárd (1344 m), Csíki-bükk (1264 m), Oltár-kő (1154 m), Mária-kő (1125 m). Az Oltár-kő nyugati lábánál a Lapos-kanyonon keresztül folyva a Lapos-patak ömlik a Békás-patakba. A szurdok alsó részén, a Kis-Békás-patak mentén található a Kis-Békás-szoros.

GYILKOS-TÓ: (románul Lacul Roșu, régi magyar nevén: Veres-tó) egy természetes torlasztó a Hagymás-hegységben, a Keleti-Kárpátokban, Hargita megye északkeleti részén. 1837-ben keletkezett egy közeli hegyről lecsúszó törmelék következtében. A tó visszahúzódóban van, a visszamaradó kisebb

tavak elláposodnak. 1837 nyarán a keletre fekvő Gyilkos-kő (1378 m) oldalán felhalmozódott agyagos lejtőtörmelék nagy esőzések hatására lezúdult a völgybe, nekicsúszott a Cohárd dél-keleti lábának és elzárta több patak folyását, Cohárd-patak, Likas-patak, Vereskő-patak, Lóhavas-patak, Juh-patak. Vannak akik a tó keletkezését az 1838. január 11-i földrengéssel hozzák kapcsolatba.

A tavat először 1859-ben mérte fel Herbrich Ferenc, számításai szerint területe 56 katasztrális hold (32 hektár). Az 1955-ös mérések szerint kerülete 3090 m, felülete 126 340 m, víztömege 680 084 m³, legnagyobb mélysége 10,5 m, a tóba ömlő patakok vízhozama 1 – 1,5 m³/perc, a felszín tengerszint feletti magassága 983 m. 1986-os mérések szerint kerülete már csak 2800 m, felülete 114 676 m², víztömege 587 503 m³, legnagyobb mélysége 9,7 m. 1968-as adatok szerint évente 4,88 cm hordalékkal töltődik fel, emberi beavatkozás nélkül 2080-ra a Gyilkos-tó teljesen eltűnik.



GYERGYÓSZÁRHEGY: Története a Lázár család történetével fonódik össze. Az 1500-as évek végén élt Lázár István lánya, Druzsina volt, ő iktári Bethlen Farkashoz ment feleségül, s ebben a házasságban született meg Marosillyén Bethlen Gábor. Szárhegyre került, s a ma is látható kaputorony emeleti szobájában nevelkedett. A kastélyt 1631-ben bővítették, bástyákat és védőfalakat építettek hozzá és pompás reneszánsz udvarházzá építették ki. A Székelyföld egyik fontos katonai-közigazgatási központja lett. 1658 szeptember 6-án itt győzte le a Gábor diák vezette székely csapat a betörő tatárokat és moldvaiakat.

SZÉKELY VICCEK

Először utazik a székely bácsi a repülőn. Kérdezi a stewardestől:

- Mondja kedves, aztán van-e itt elég ejtőernyő mindenkinek?
- Nagyon ritka, hogy egy repülő lezuhanna, így mi nem tartunk ejtőernyőt!
- Hát a hajók is ritkán süllyednek el, aztán ott mégis mindig van mentőcsónak... pedig gondolom úszni többen tudnak, mint repülni!

Székely és a turista

Egy öreg székely a kapu előtti kispadon ül, mellette egy kutya. Oda érkezik egy turista és megkérdezi az öregot: bátyám harap a kutyája?-megsimogathatom?

-nem harap az, ezt megsimogatja ha akarja.

Megsimogatná, de az azonnal megharapja.

-De bátyám az előbb azt mondta, hogy nem harap!!!

Öreg: az enyém nem is harap, de ez a szomszéd kutyája.

A székely bácsit kirendeli a városi tanács a határon lévő mérgezett tóhoz, azzal a feladattal, hogy

ne hagyja, hogy igyon belőle valaki, mert az mérgezésben meghal.

A székely kimegy, nyugodtan lefekszik egy fa alá, aztán figyel.

Nemsokára látja, hogy rohan egy

paraszt a tóhoz, láthatóan nagyon szomjas. A székely

- Hé, jóember, ne igyon....

Mire a másik megkérdi románul

- Ce? (Tessék?)

- Jaj, csak azt akartam mondani, hogy lassan igya, mert hideg!

Két székely beszélget:

- Te! A fiam belepisilte a nevét a hóba!

- És?

- De a te lányod kézírásával!

Székely bácsi rákos lesz. Elmegy a fiával a kocsmába, mondja a haverjainak

- Hát, már nem sokáig iszogatok köztetek, hamarosan elvisz az AIDS.

A fia csodálkozik, majd amikor indulnak haza, megkérdezi

- De apám, nem is AIDS-e van, hanem rákja!

- Persze, de így legalább egyik sem fogja összeszűrni a levelet anyáddal.

A székely legény hazaviszi leendő feleségét, hogy bemutassa szüleinek, mire az apja a fülébe súgja:

- Ne vedd el fiam, tőlem van.

Legközelebb beállít a fiú egy másik lánnyal, az apja megint a fülébe súgja:

- Ne vedd el fiam, tőlem van.

Egy idő után a fiú beállít egy újabb lánnyal, mire az apja megint félrevonja:

- Ezt se vedd el fiam, ez is tőlem van.

Az anyja nem bírja tovább szó nélkül, magához inti a fiát:

- Fiam, vedd el bármelyiket, te sem apádtól vagy...

A csiki bácsi felutazik Budapestre, gondolja, hogy egy kicsit szétnéz, mert neki otthon a faluban van egy kocsmája de sajnos olyan rossz a bevétele, hogy az

förtelem. Egy szó mint száz, nem megy!

Ahogy ott sétálgat, látja felírva nagy betűkkel:

"EGY CICI KÉT CICI

HÁROM FORINT EGY DECI"

És ott tolong a jónép, hát az egy kocsmá. Hazautazik a Csiki faluba, de sajnos

elfelejti a szöveget és ezt írja:

"EGY PICSA KÉT CSECS

HÁROM LEJ EGY FRECCS"

Becsönget egy házaló egy szegény székelyhez.

- Nagyon szép utazóbőröndöket tudok ajánlani...

- Minek az nekem?

- Hát ha például vonaton utazik uraságod, ebbe rakhatja a ruháit!

- És akkor üljek ott pucéron a pályaudvaron?!

Székely találós kérdés

- Kívül szőrös, belül nedves, legényeknek igen kedves, mi az?

- Csikóbor kulacs.

2009. október 24. (szombat) – 200 km

SEGESVÁR (románul Sighișoara, németül Schäßburg, latinul Stenarum, erdélyi szász nyelven Schäsbrich) municipium a mai Romániában Maros megyében. Szász szék központja, majd Nagy-Küküllő vármegye székhelye volt.

Története:

A rómaiak "Stenarum" nevű katonai őrhelye állt itt, majd óbolgár nép lakott a környékén. 1141 és 1161 között II. Géza szászokat telepített ide. A szász szék központja lett, favárát 1191-ben kezdték el építeni. Ez a tatárjáráskor elpusztult, majd ezután falakkal és tornyokkal fokozatosan épült be a Várhegy felső része. A vártemplomot egy 12. századi kápolna helyén kezdték el építeni 1350-ben.

1849-ben Forró honvéd tábornok foglalta el, majd Bem is bevonult ide. 1849. július 31-én határában volt a segesvári csata. 1876-ban a szász székek helyett újonnan létrehozott Nagy-Küküllő vármegye székhelye lett. A várost mindvégig híres kézműipar jellemezte. Bronz- és ónművesei, asztalosai, kőfaragói, majd később posztó-, kerámia- és üvegipara tette nevezetessé. 1910-ben 11 587 lakosából 5486 német, 3031 román és 2687 magyar volt. Segesvár történelmi központja 1999 óta a Világörökség része.

Várának egykori 14 tornyából 9 még most is áll, melyeket 930 m hosszú várfal köt össze. Mindegyik torony a védelmére kijelölt céh nevét viseli.

Óratornya a 14. században épült, 1556-ig városháza is volt. Híres zenélő óráján 12 apostol ezüst szobra sétált körbe.

FEHÉREGYHÁZA: 1849. július 31-én itt állt fel Bem József főerege. A segesvári csata délelőtt 11-kor indult magyar ágyúzással. A Livadia határrészben a magyarok visszaszorították az orosz gyalogságot, azonban azok erősítést kaptak, és az Ördög-patak völgyében több órás szuronyharc bontakozott ki. Délután öt órakor az oroszok mindkét szárnyon rohamozni kezdtek és oldalba támadták a magyar gyalogosokat. A magyarok visszavonultak, ráadásul felhőszakadás tört ki, és az oroszok bekerítették őket. Kb. 400 magyar honvéd esett el és 900 esett fogságba. **Petőfi Sándor** menekülés közben a Héjjasfalva felé vezető úton, az **Ispánkút** közelében szűrták le.

SZÉKELYKERESZTÚR

Az egyik legmagyarabb erdélyi város. 2002-ben 9672 lakosából 9201 magyar, 239 cigány 220 román és 12 német volt. Itt látható Petőfi Sándor

körtefája és Legendás Sírja. A fehéregyházi csata előtt Bem seregével itt pihentek meg a Gyárfás Kúriában, majd a legenda szerint a sebesült Petőfi ide menekült vissza, halt meg és itt, a Timafalvi temetőben temették el.

SZÉKELYUDVARHELY (románul Odorheiu Secuiesc, latinul Areopolis, németül Odorhellen, erdélyi szász nyelven Odderhällen) megyei jogú város Romániában Hargita megyében. Az Udvarhelyi-medence gazdasági és művelődési központja. Székelyudvarhelynek 2002-ben 36 926 lakosából 35 315 magyar (95, 62 %) és 1087 román (2,91 %) anyanyelvű volt. A lakosság felekezeti összetétele (50 % római-katolikus, 45 % protestáns) a Romániában élő magyar nyelvű közösség vallási hovatartozását is tükrözi arányaiban.

1301-ben Uduord néven említik. A településnek az Árpád-korban valószínűleg Telegd volt a neve. Feltehetően már a 14. század előtt szabad mezőváros volt. 1357-ben itt ülésezett az első Székely Nemzetgyűlés. A helység első vára egy korábbi kolostor köré 1492-ben épült fel.

Híres szülöttei:

Csanády György, a Székely himnusz szerzője (1895).

Dr. Vofkori László (1944 - 2008), tanár, földrajzi szakíró, szociogeográfus, tankönyvfördítő.

Ilyés Ferenc (1981), kézilabdázó

SZEJKEFÜRDŐ: 1766-ban említik ezen a néven. 1850-ben már vesszőfonatos fürdőmedence állt itt, melyet 1871-ben **Orbán Balázs** vett meg és korszerűsített, melegfürdőket, vendéglőket, szállodát építtetett. Itt, egykori birtokán van Orbán Balásznak (1829-1890), a Székelyföld leírójának hét székely kapuval díszített síremléke, melyet 1932-ben avattak fel. Ez volt a nagy székely negyedik temetése.

FARKASLAKA: Székely eredetű lakói a magyar népesség történelmi területein elterjedt nyelvújítás utáni magyar nyelvet használják anyanyelvként, de több helyi szó és kifejezés tarkítja nyelvüket. A székely-sziget adta körülmények miatt is a lakosság töredéke tud csupán a hivatalos állami nyelven, románul, elfogadhatóan írni, olvasni és beszélni. Hagyományos foglalkozás a szénégetés, amit a falu lakói közül még ma is többen üznek.

Tamási Áron (1897-1966) székely író szülőfaluja, sírja két cserfa között a templom mögött áll, síremléke egy kvarcitkődombormű, Szervátiusz Jenő és Tibor alkotása. Szülőháza emlékmúzeum.

KOROND: A Sóvidék legnevezetesebb települése, iparművészeti, idegenforgalmi és művelődési központja. Neve valószínűleg a magyar korom szó -d képzős alakja. A falun átfolyó Korond-patak neve is régen Korompatak lehetett. Itt született 1911. október 28-án Lőrincz Márton birkózó, az 1936. évi berlini olimpia bajnoka.

Fazekasság: Korondon ősi hagyományai vannak a fazekasságnak. Sokan Európa egyik legjelentősebb fazekas központjának tartják. A fazekasság a középkortól nőtt iparággá. A korondiak máz nélküli edényeknek sokféle változatát készítették, melyek jól bevált főzőedények voltak. A fazekasság létalapját a falu nyugati határán, a Szakadát-patak bal partján előforduló szürke pala (agyag) képezi. 750-ben Gyulaffy László biztosította négy vámmentes helyi vásár lehetősége kevésnek bizonyult. Nagyobb piacra volt szükség, XIX. század közepére már a korondi fazekasok termékei Erdély szerteismertté váltak.

2009. október 25. (vasárnap) – 200 km

FELSŐ-MAROS VÖLGY: A Görgényi- és Kelemen-havasok között festői szépségű vegyes, de többnyire román etnikumú völgy, Wass Albert regényeinek sokszor találkozhatunk vele.

MAROSVÉCS (románul Brâncovenesti, németül Wetsch)

A Kemény kastély kertjében temették el br. Kemény János író a Helikon Társaság alapítóját 1971-ben és gróf czegei Wass Albert író, az egyetemes magyar irodalom kiemelkedő személyiségét 2000-ben.

SZÁSZRÉGEN (románul Reghin, korábban Reghinul Săsesc, németül Sächsisch-Regen, vagy Rennmarkt, erdélyi szász nyelven Sächsisch-Reen) az Erdélyi-medence északkeleti felén, a Mezőség peremén, a Görgényi-havasok aljában, a Maros és Görgény folyó összefolyásánál fekszik; a hegy és dombvidék találkozási mentén fontos közlekedési utak kereszteződésénél alakult ki. Régen jelentős forgalmi hely, a Felső-Maros vidék virágzó ipari és kereskedelmi központja. Fa- és boriparáról valamint vásáraitól volt nevezetes. A mai értelemben vett Régen az egymással összeépült, majd 1926-ban közigazgatásilag is egyesített Szász- és Magyarrégent, valamint az 1956-ban hozzácsatolt Abafája és Radnótfája községeket foglalja magába.

PUSZTAKAMARÁS: 1850-ben 750 lakosából 439 román, 219 magyar és 92 roma volt. Itt született Sütő András író (1927-2006).

KOLOZSVÁR (románul 1974-ig Cluj, ma Cluj-Napoca, németül Klausenburg, néha Clausenburg, latinul Claudiopolis, erdélyi szász nyelven Kleusenburch) város Romániában. Erdély történelmi központja és legjelentősebb városa. Az egykori Kolozs vármegye, ma Kolozs megye székhelye. A 2002-es népszámlálási adatok szerint Bukarest és Jászvásár után Románia harmadik legnépesebb városa volt. Az Európai Unió 96. legnépesebb városa. Két színházzal, két operájjal, tizenegy felsőfokú oktatási intézményével és számos középiskolájával az ország fontos kulturális központja.

Egyike volt annak a hét erődített városnak, amelyekről Erdély német nevét (Siebenbürgen) kapta. Híres ezen kívül **Mátyás király** és **Bocskai István** fejedelem szülővárosaként, illetve az unitárius vallás bölcsőjeként. Számos műemléke közül a legnevezetesebbek a Szent Mihály-templom, előtte Fadrusz János Mátyás szobrával, a Farkas utcai református templom, illetve a Bánffy-palota.

Története:

Az ókorban a római birodalom része volt a város helyén álló Napoca, melyet Traianus császár alapított, majd 124-ben Hadrianus császár municipium rangra emelte. A 3. században Észak-Dacia székhelyévé vált, Marcus Aureliustól colonia rangot kapott, de 271-ben a rómaiak kiűrtették.

Hét és fél évszázaddal később Szent István a kolozsi várispánság székhelyévé tette. Maga a város a 11. század első felében alakult ki. Vára a mai belváros északnyugati részén volt, egyik tornya máig megmaradt. Ez idő tájt alapította Szent László király a kolozsmonostori apátságot is.

1437-ben Budai Nagy Antal parasztserege elfoglalta Kolozsvárt, de december 10–14-én a szintén itt zajló döntő ütközetben levertek a felkelést, s visszafoglalták a várost. A 15. században a város lakossága felerészben magyar, felerészben szász volt.

1848. május 29-én itt mondták ki az uniót Magyarország és Erdély között.

Népessége:

1910-ben 60 808 lakosából 50 704 magyar, 7562 román, 1676 német, 371 cigány és 107 szlovák volt.

Mivel a II. világháború után is egy rövid ideig a lakosság legnagyobb részét magyarok tették ki, rengeteg román családot telepítettek be Kolozsvárra, legtöbbit Moldova területéről, de más vidékekről is (így például az Erdélyi-érchegységéből), így teljesen megváltoztatva a város nemzetiségi arculatát.

Marosvásárhely után Kolozsvárott él a legnagyobb létszámú magyar közösség Romániában: 60 287 fő

Drum Bun! – Jó utat!